

A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének H-FH-II-1012/2012. számú fogyasztóvédelmi intézkedést tartalmazó határozata az Uniqa Biztosító Zrt. számára.

A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (székhelye: 1013 Budapest, Krisztina krt. 39., a továbbiakban: Felügyelet) által az **Uniqa Biztosító Zrt.**-vel (székhelye: 1134 Budapest, Róbert Károly krt. 70-74., a továbbiakban: Biztosító) szemben hivatalból lefolytatott fogyasztóvédelmi eljárás megállapításai alapján a következő

h a t á r o z a t o t

hozom:

I. Kötelezem a Biztosítót, hogy a 2013. évre vonatkozó kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás díjtartifa hirdetményének a „SafeLine” kedvezményre vonatkozó részét a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvényben foglaltakkal összhangban álló tartalommal 2012. november 16-án, a 2012. október 30-án közzétett díjtartifája közlésével érintett sajtótermékekben, valamint a honlapján jelentesse meg.

A határozat ellen közigazgatási eljárás keretében fellebbezésnek nincs helye. Az ügyfél, illetve a kifejezetten rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője a határozat felülvizsgálatát a közléstől számított **30 napon** belül jogszabálysértésre hivatkozással a Fővárosi Törvényszéktől keresettel kérheti. A keresetlevelet – a Fővárosi Törvényszéknek címezve – a Felügyeletnél kell 3 példányban benyújtani vagy ajánlott küldeményként postára adni. A keresetlevél benyújtásának a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya. A bíróság a pert tárgyaláson kívül bírálja el, a felek bármelyikének kérelmére azonban tárgyalást tart. Tárgyalás tartását az ügyfél a keresetlevélben vagy az alperes közigazgatási szerv kereseti ellenkérelmének kézhezvételétől számított 8 (nyolc) napon belül írásban kérheti. Ennek elmulasztása miatt igazolásnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Felügyelet a Psztv. 64. § (1) bekezdésében és a Psztv. 73. § (1) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján 2012. október 30. napján hivatalból célvizsgálatot indított a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény (a továbbiakban: Gfbt.) 23. §-ában meghatározott díjtartifa hirdetéssel kapcsolatos követelmények betartásának ellenőrzése céljából.

A Psztv. 64. § (1) bekezdése alapján a Felügyelet kérelemre vagy hivatalból indított eljárás keretében ellenőrzi

a) a 4. §-ban meghatározott szervezet vagy személy által nyújtott szolgáltatást igénybe vevő fogyasztóval szemben tanúsítandó magatartásra vonatkozó kötelezettséget megállapító, a 4. §-ban felsorolt törvényekben vagy az azok végrehajtására kiadott jogszabályban előírt rendelkezések, valamint

b) az alábbi törvényekben meghatározottak szerint

ba) a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló törvény rendelkezéseinek,

bb) a gazdasági reklámtevékenység alapvető feltételeiről és egyes korlátairól szóló törvény rendelkezéseinek, továbbá

bc) az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló törvény rendelkezéseinek (a továbbiakban az a) és a b) pont együtt: fogyasztóvédelmi rendelkezések), továbbá
c) az e törvény szerinti pénzügyi fogyasztói jogvitával kapcsolatos kötelezettség betartását, és - ide nem értve a szerződés létrejöttének, érvényességének, joghatásainak és megszűnésének, továbbá a szerződésszegésnek és annak joghatásainak megállapítását - eljár e rendelkezések megsértése esetén (a továbbiakban: fogyasztóvédelmi eljárás).

A Pszttv. 73. § (1) bekezdése szerint a Felügyelet a fogyasztóvédelmi rendelkezések betartásának ellenőrzése céljából meghatározott szervezetnél vagy személynél célvizsgálatot vagy több szervezetnél vagy személynél témavizsgálatot tarthat. A Felügyelet a Biztosítónál a díjtartifa vonatkozásában célvizsgálatot folytatott le.

I. A FOGYASZTÓVÉDELMI VIZSGÁLAT SORÁN MEGÁLLAPÍTOTT TÉNYÁLLÁS, JOGSZABÁLYI KÖRNYEZET, A TÉNYÁLLÁS MINŐSÍTÉSE

I.1 Tényállás

A vizsgálat keretében a Felügyelet ellenőrizte a Biztosítónak a Magyar Hírlap és a Napi Gazdaság 2012. október 30-ai számában megjelent, a 2013. év január 1-jétől alkalmazandó díjtartifa hirdetményét.

A Felügyelet a Biztosító által közzétett hirdetmény áttekintésekor észlelte, hogy a hirdetmény 2012. január 1-je előtti kockázatviselés kezdetű szerződésekre vonatkozó „Kedvezmények” című táblázat 16. sorában az úgynevezett „SafeLine” kedvezmény érvényesítésének feltételül a Biztosító a következőket tüntette fel: „A KGFB szerződés és a SafeLine elnevezésű kiegészítő biztosítási szerződés egyidejű megkötésével járó kedvezmény.”

I.2 Jogsabályi környezet

A Gfbt. 23. §-a a díjtartifáról és annak meghirdetéséről az alábbiak szerint rendelkezik:

„23. § (1) A biztosító a díjat minden egyedi szerződés vonatkozásában a meghirdetett díjtartifa alapján alakítja ki és azt az adott biztosítási időszak alatt - a bonus-malus rendszerre vonatkozó külön rendeletben meghatározottak kivételével - nem változtatja meg.

(2) A biztosítási időszakra, valamint a határozott tartamú szerződésre az időszak, illetve a tartam kezdőnapján érvényben lévő díjtartifát kell alkalmazni.

(3) A biztosító köteles minden egyedi szerződés vonatkozásában a (2) bekezdésben meghatározottak szerint alkalmazandó, a következő naptári évre vonatkozó díjtartifáját október 30-ig legalább két országos napilapban és a honlapján meghirdetni.

(4) A biztosító a meghirdetett díjtartifáját nem változtathatja meg.”

A Gfbt. 3. § 5. pontja határozza meg a díjtartifa fogalmát:

„díjtartifa: külön rendeletben meghatározott gépjármű-kategóriánként, és - a flotta kivételével - bonus-malus osztályonként, egy meghatározott naptári évre vonatkozóan a biztosító által megállapított alapidjak és a díj meghatározásánál alkalmazható valamennyi korrekciós tényező összessége. „

A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 3. §-a az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

„3. § (1) Tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat.

(2) Tisztességtelen az a kereskedelmi gyakorlat,

a) amelynek alkalmazása során a kereskedelmi gyakorlat megvalósítója nem az ésszerűen elvárható szintű szakismerettel, illetve nem a jóhiszeműség és tisztesség alapelveinek megfelelően elvárható gondossággal jár el (a továbbiakban: szakmai gondosság követelménye), és

b) amely érzékelhetően rontja azon fogyasztó lehetőségét az áruval kapcsolatos, a szükséges információk birtokában meghozott tájékozott döntésre, akivel kapcsolatban alkalmazzák, illetve akihez eljut, vagy aki a címzettje, és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készteti, amelyet egyébként nem hozott volna meg (a továbbiakban: a fogyasztói magatartás torzítása), vagy erre alkalmas.”

(3) A (2) bekezdés értelmében tisztességtelen különösen az a kereskedelmi gyakorlat, amely megtévesztő (6. § és 7. §) vagy agresszív (8. §).”

Az Fttv. 7. § (1) bekezdése szerint:

„7. § (1) Megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely

a) — figyelembe véve valamennyi tényszerű körülményt, továbbá a kommunikáció eszközeinek korlátait — az adott helyzetben a fogyasztó tájékozott ügyleti döntéséhez szükséges és ezért jelentős információt elhallgat, elrejt, vagy azt homályos, érthetetlen, félreérthető vagy időszerűtlen módon bocsátja rendelkezésre, vagy nem nevezi meg az adott kereskedelmi gyakorlat kereskedelmi célját, amennyiben az a körülményekből nem derül ki, és

b) ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készteti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas

(a továbbiakban: megtévesztő mulasztás).”

Az Fttv. 7. § (3) bekezdése szerint:

„(3) E § alkalmazásában

a) az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusában,

b) kötelező európai uniós jogi aktus rendelkezéseinek átültetése céljából elfogadott külön jogszabályi rendelkezésekben, illetve

c) az 1. § (4) bekezdésének a)-d) pontja, valamint (5) bekezdésének b) pontja szerinti külön jogszabályi rendelkezésekben

meghatározott tájékoztatási követelményekben előírt információ az ott meghatározott kereskedelmi kommunikáció tekintetében jelentős.”

Az Fttv. 1. § (4) bekezdése a) pontja értelmében a biztosítási szolgáltatással kapcsolatban külön törvény vagy az annak végrehajtására kiadott jogszabály a fogyasztók tájékoztatására vonatkozóan az Fttv-ben foglalt szabályokon túl részletesebb, illetve szigorúbb szabályokat írhat elő.

Az Fttv. 2. § d) pontja szerint kereskedelmi gyakorlat: „a vállalkozásnak, illetve a vállalkozás érdekében vagy javára eljáró személynek az áru fogyasztók részére történő értékesítésével, szolgáltatásával vagy eladásösztönzésével közvetlen kapcsolatban álló magatartása, tevékenysége, mulasztása, reklámja, marketingtevékenysége vagy egyéb kereskedelmi kommunikációja.”

Az Fttv. 2. § a) pontja szerint fogyasztó: „*az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy.*”

Az Fttv. 2. § h) pontja alapján e törvény alkalmazásában ügyleti döntés: „*a fogyasztó arra vonatkozó döntése, hogy kössön-e, illetve hogyan és milyen feltételek mellett kössön szerződést, továbbá hogy gyakorolja-e valamely jogát az áruval kapcsolatban.*”

I.3 A tényállás minősítése

Az Fttv. 1. § (4) bekezdése a) pontja értelmében a biztosítási szolgáltatással kapcsolatban külön törvénynek vagy az annak végrehajtására kiadott jogszabálynak a fogyasztók tájékoztatására vonatkozóan megfogalmazott rendelkezése szerint előírt tájékoztatás jelentős információnak minősül. A fentiekre való tekintettel a fogyasztói döntés meghozatala szempontjából a Gfbt. 23. §-a által előírt díjtarifa hirdetés jelentős információként értékelendő.

A Felügyelet megállapította, hogy a Biztosító által meghirdetett díjtarifa az Fttv. 2. § d) pontjára tekintettel kereskedelmi gyakorlatnak minősül. Megállapítható ugyanis, hogy a díjtarifa a Biztosító által nyújtott, a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó szolgáltatása díjszabását tartalmazza. A Felügyelet megállapítása szerint a Biztosító által közzétett díjtarifa alkalmas a fogyasztók ügyleti döntésének befolyásolására, hiszen a fogyasztók a díjtarifa ismeretében döntenek arról, hogy fennálló kötelező felelősségbiztosításra vonatkozó szerződésüket az adott biztosítónál fenntartsák, avagy annak felmondása mellett új biztosítási szerződés megkötésére tegyenek ajánlatot.

Megállapítható továbbá, hogy a közzétett díjtarifát a Biztosító az Fttv. 2. § a) pontja szerinti fogyasztónak minősülő személyek vonatkozásában is alkalmazza, hiszen a „Személygépkocsi díjtáblák” címszó alatt valamennyi személygépkocsira vonatkozó szerződés értendő, így a természetes személy fogyasztók által üzemeltett gépjárművekre kötött kötelező gépjármű-felelősségbiztosítások is.

Az Fttv. 2. § h) pontja alapján megállapítható, hogy a fogyasztó biztosítási szerződés megkötésére vonatkozó ajánlatának megtétele, ezzel együtt jelenleg érvényben lévő szerződésének felmondása az Fttv. alkalmazásában ügyleti döntésnek minősül.

A Felügyelet megállapítása szerint a Gfbt. által meghatározott, a díjtarifa meghirdetésére vonatkozó kötelezettség azt a célt szolgálja, hogy a gépjármű üzemeltetői egyszerűen és átlátható módon tájékozódjanak az egyes biztosítók díjtarifáiról. A Felügyelet megállapítása szerint a jogalkotó akarat, azaz az átláthatóság akkor érvényesülhet, ha a biztosító a Gfbt. szerinti felkészülési időben, gondos eljárás mellett alakítja ki a hirdetmény tartalmát, és gondoskodik arról, hogy a hirdetmény pontosítást már nem igénylő módon kerüljön megjelentetésre.

A díjtarifa hirdetmény kapcsán előírt jogszabályi kötelezettség indoka, hogy lehetővé tegye valamennyi kötelező gépjármű felelősségbiztosítási szerződéskötési kötelezettséggel terhelt üzemeltető számára, hogy a meglévő, illetve a társbiztosítóknál köthető biztosításának következő biztosítási időszakra vonatkozó díját — a biztosítók közzétételei alapján — egyértelműen meghatározza, ezáltal a számára legelőnyösebb biztosítás megkötésére tegyen ajánlatot. Ennek alapján az egyedi díjak megállapításához szükséges, közzéteendő díjtarifának

(egyben számítási módszernek) pontosan és teljes körűen tartalmaznia kell, hogy milyen adatok, körülmények figyelembevételével állapítható meg a díjszabás hatálya alá tartozó szerződés egyedi díja.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a díjtarifa alkalmazása feltételeinek meghatározásával kapcsolatos tájékoztatás nem megfelelően világos, nem minden feltételre kiterjedő meghirdetése alkalmas arra, hogy a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készítse, amelyet a teljes körű információk birtokában egyébként nem hozott volna meg.

A Felügyelet megállapítása szerint a Biztosító „SafeLine” kedvezménye vonatkozásában „A KGFB szerződés és a SafeLine elnevezésű kiegészítő biztosítási szerződés egyidejű megkötésével járó kedvezmény” a fizetendő biztosítási díj vonatkozásában olyan tényezőt jelölt meg, amelynek jövőbeni bizonytalan teljesülésétől függően a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási díj 2013. évi pontos összege nem ítélt meg egyértelműen a fogyasztók számára.

A Biztosító díjtarifa hirdetményének vizsgálata során a Felügyelet megállapította, hogy a Biztosító a fent megállapított magatartás tanúsításával nem biztosította azt, hogy az üzemben tartó fogyasztók ügyleti döntésük, azaz a Biztosító részére esetlegesen adandó ajánlatuk vonatkozásában valamennyi releváns információ figyelembe vételével járjanak el, és a valós szándékuknak megfelelő ajánlatot tehessenek a Biztosító részére. Ennek oka az, hogy a Biztosító által meghirdetettek szerint az üzemben tartó a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási ajánlatával egyidőben legfeljebb „SafeLine” kiegészítő biztosítási szerződés megkötésére vonatkozó ajánlatot képes tenni. Ezzel kapcsolatosan ugyanakkor lényeges, hogy a „SafeLine” kiegészítő biztosítási szerződés megkötésére vonatkozó ajánlat megtételekor az üzemben tartó fogyasztó nem lehet annak a ténynek a tudatában, hogy „SafeLine” kiegészítő biztosítása érvényesen létrejön-e.

Erre való tekintettel a Biztosító tehát bizonytalan, a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási ajánlat megtételekor az üzemben tartó által még nem ismert – jövőben beálló – tényezőtől teszi függővé a kedvezmény megadását, amely tényező a Biztosító kockázatelbírálási tevékenységének időtartamától, illetve annak eredményétől függ. A „SafeLine” kiegészítő biztosítási ajánlat elfogadása egyebekben sem csak az üzembentartótól függ, az ajánlat elfogadása tekintetében a Biztosítót kötelezettség nem terheli. Az előbbiekre tekintettel tehát az üzemben tartó fogyasztó a kedvezmény igénybevételekor nem tudja előre megítélni, hogy a Biztosítónak tett „SafeLine” kiegészítő biztosítási ajánlata alapján a szerződése valójában létrejön-e, és így jogosulttá válik-e a kedvezmény igénybevételére.

A Felügyelet álláspontja szerint a díjtarifa hirdetmény a „SafeLine” kedvezmény feltételeiben annak lehetőségét teremti meg, hogy az üzemben tartók olyan ügyleti döntést hozzanak meg, amelyet a teljes körű információk ismeretében nem hoztak volna meg. A hirdetmény ugyanis nem tartalmaz arra vonatkozóan, a fogyasztók ügyleti döntésére lényeges módon kiható információt, hogy a „SafeLine” kiegészítő biztosítási ajánlat megtétele esetében a biztosítási szerződés nem automatikusan jön létre, hanem az ajánlat elbírálására a Biztosítónak jogosultsága, egyúttal kötelezettsége áll fenn. A hirdetményi tájékoztatás nem tartalmaz arra vonatkozó lényeges közlést sem, hogy amennyiben a „SafeLine” kiegészítő biztosítási ajánlat alapján nem jön létre a „SafeLine” kiegészítő biztosításra vonatkozó szerződés, úgy az üzemben tartó nem lesz jogosult a „SafeLine” kedvezményére. E tájékoztatások hiányában a „SafeLine” kedvezmény rovatban feltüntetettek annak a téves, valótlan benyomásnak a keltésére alkalmasak, hogy az üzemben tartó a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási ajánlat

megtételével egyidőben tett „SafeLine” kiegészítő biztosítási ajánlat megtételével jogosulttá válik a „SafeLine” kedvezmény igénybevételére.

A Felügyelet megállapította, hogy a fentiek szerint közölt díjtarifában lévő kedvezmény alkalmas volt arra, hogy a fogyasztót olyan helyzetbe hozza, hogy az esetében fizetendő díj kiszámításakor ne tudjon tekintettel lenni valamennyi díjmódosító tényezőre, ezáltal a fogyasztó olyan, a szerződés megkötésére vonatkozó üzleti döntést is hozhat, amelyet valamennyi információ birtokában nem hozott volna meg.

Az Fttv. 7. § (2) bekezdése szerint, ha a kommunikáció eszköze térbeli vagy időbeli korlátokat támaszt, ezeket az akadályokat és minden olyan intézkedést, amelyet a kereskedelmi gyakorlat megvalósítója annak érdekében tett, hogy az információt más módon eljuttassa a fogyasztókhoz, figyelembe kell venni annak megítélésénél, hogy fennállt-e megtévesztő mulasztás.

E rendelkezés alapján a tényállás megítélésekor a Felügyelet figyelembe vette, hogy a Gfbt. 23. §-a szerint a Biztosító a díjat minden egyedi szerződés vonatkozásában a meghirdetett díjtarifa alapján alakítja ki és azt az adott biztosítási időszak alatt – a bonus-malus rendszerre vonatkozó külön rendeletben meghatározottak kivételével – nem változtatja meg, és a biztosító köteles minden egyedi szerződés vonatkozásában az alkalmazandó, a következő naptári évre vonatkozó díjtarifáját október 30-ig legalább két országos napilapban és a honlapján meghirdetni. A Felügyelet figyelembe vette továbbá azt is, hogy a jelen esetben a kommunikáció eszköze, mint a kommunikációt korlátozó módon befolyásoló tényező, nem kerülhetett értékelésre. A közzététel helye és módja ugyanis a megtévesztő kereskedelmi kommunikációt, vagyis a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás díjára vonatkozó díjtétel nem minden részletre kiterjedő és világos, a fogyasztók döntési szabadságát nem teljes körűen szolgáló rendelkezésre bocsátását nem indokolhatta, tekintettel arra, hogy a Biztosító a teljes díjtarifáját, annak számítási módját teljes körűen volt köteles az üzemben tartó fogyasztók rendelkezésére bocsátani.

A Felügyelet a fentiek alapján megállapította, hogy a Biztosító fentiek szerinti magatartása az Fttv. 7. § (1) bekezdése szerinti megtévesztő mulasztást valósította meg, mely sérti az Fttv. 3. § (1) bekezdését.

II. A FELÜGYELET ÁLTAL ALKALMAZOTT INTÉZKEDÉS

A Pszttv. 71. § (1) bekezdése szerint:

„71. § (1) Ha a Felügyelet megállapítja a fogyasztóvédelmi rendelkezések vagy a fogyasztóvédelmi ellenőrzés során hozott határozatának megsértését, a 61. § (4) bekezdés a), c) és e)-i) pontjában felsoroltak figyelembevételével és az arányosság követelményének szem előtt tartásával az alábbi jogkövetkezményeket alkalmazza:

d) határidő tűzésével a feltárt hibák, hiányosságok megszüntetésére kötelezheti a jogsértőt azzal, hogy az a hibák, hiányosságok megszüntetése érdekében tett intézkedéséről köteles értesíteni a Felügyeletet.”

A Felügyelet a feltárt jogszabálysértésre tekintettel a határozat rendelkező része szerint a Biztosítót a 2013. évre meghirdetett díjtarifa fogyasztók megtévesztésére alkalmas tartalmának megszüntetésére kötelezte, annak előírásával, hogy a díjtarifának a megvalósított jogszabálysértést érintő részét, a jogszabálysértést nélkülöző módon 2012. november 16-án, a

2012. október 30-án közzétett díjtarifája közlésével érintett sajtótermékekben, valamint a honlapján jelentesse meg.

A jogsértés megszüntetése érdekében tett intézkedésről a Felügyelet értesítésének előírását a Felügyelet arra való tekintettel mellőzte, hogy hivatalból figyelemmel kíséri a kötelezettség teljesítését.

A Felügyelet a fentiek szerint határozatában számot adott azon körülményekről, amelyek alapján a jogsértés súlyára, továbbá az eset összes körülményeire figyelemmel indokoltnak és szükségesnek tartotta a fogyasztóvédelmi intézkedés alkalmazását.

A Felügyelet az általa alkalmazott, a határozat rendelkező része szerinti intézkedéssel látta elérhetőnek azt a jogalkalmazói célt, hogy a Biztosító a közzétett díjtarifának a fogyasztók megtévesztésére alkalmas hivatkozását mihamarabb kijavítsa és a Felügyelet így megakadályozza a díjtarifa kifogásolt rendelkezése miatti szerződéskötésekből eredő vitás helyzetek kialakulását, a megtévesztő tájékoztatásra alapított üzleti döntések meghozatalát.

A Felügyelet a hivatkozott körülményekre tekintettel indokoltnak és szükségesnek tartotta a fentiekben megjelölt jogkövetkezmény alkalmazását.

A határozatot a Felügyelet a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 71. § (1) bekezdése alapján, a Psztv. 4. § (1) bekezdése a)-r) pontjában, valamint a 64. § - 73. §-aiban, valamint az Fttv. 10. § (2)-(4) bekezdéseiben biztosított hatáskörében eljárva hozta meg.

A határozat elleni jogorvoslatról szóló tájékoztatás a Ket. 100. § (1) bekezdés d) pontján, a 100. § (2) bekezdésén, 109. § (1) bekezdésén, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 326. § (7) bekezdésén, a 327. § (1)-(2) bekezdésein, a 330. § (2), a 332. § (2a) bekezdésén és a 338. § (1)-(3) bekezdésein alapul.

A határozat a Ket. 73/A. § (1) bekezdés c) pontja és 73/A. § (3) bekezdése értelmében a közlés napjával jogerős.

Budapest, 2012. november 10.

**Dr. Szász Károly s.k.,
a PSZÁF elnöke**